

И свикналъ той всичко да взима, а никому нищо да не дава.

Тъй и порасналъ. Умрѣли родителитѣ му. Тѣ му оставили голѣмо-преголѣмо богатство. И заживѣлъ на широко и охолно синѣтъ. Заобиколили го веднага роякъ другари и приятели. День и нощъ гуляли безъ смѣтка, веселили се и разсипвали спечеленото отъ родителитѣ. Не искалъ вече да му снематъ месеца отъ небето, но затова пѣкъ всичко наоколо му свѣтѣло и ноще като презъ деня. Той ненавиждалъ хората съ попуканитѣ ржце и ония, които тичали отъ сутринъ до вечеръ, като мравки на работа. Той мразѣлъ работата отъ дѣнъ душа.

— Нека работятъ тия, които нѣматъ, — думалъ той. — Азъ имамъ три живота да преживѣя.

А ако срѣщалъ случайно нѣкога просякъ или бедна майка да проси милостиня, за да нахрани своитѣ гладни сирачета, той се изврѣщалъ настрана и сърдито отвръщалъ:

— Върви, да работишъ!

Но свѣтътъ е колело. Утърколило се колелото и той падналъ подъ него.

Пропилѣлъ той неусѣтно всичко на младини. Хубавата му нѣкога и здрава снага се прегърбила. Краката и ржцетѣ му затреперили отъ слабостъ. Всичкитѣ му предишни другари и приятели го изоставили. Останалъ самъ той съ дрипитѣ на гърба си. И дълго се борилъ съ себе си, до като се реши да седне край стобора и протегне ржка за милостиня.

Сега той седи, отъ сутринъ до вечеръ тамъ подъ дъждъ и пекъ, при студъ и снѣгъ, свитъ на своята книжна подложка. Весдень протяга костеливата си и треперлива ржка и чака да му спуснатъ милостиня.

Когато го отминатъ, мжчно му е, че го отминаватъ. Когато му дадатъ нѣщо, дваждъ по-голѣма мжка го об-